

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

The Yakuts - a legendary horse people, part 2 (part one was published yesterday)

20 Jan, 05 - 21:44

GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

Thursday the 20th of January. It is -31 °F with a light southerly and overcast here in Srednekolymsk.

The Yakuts, in the same manner as the Patagonian cowboy, name their horses either after how they look or a specific of the nature at the place where they're born or what weather it is that day. My wife Titti and myself spent a year living together with these southerly cowboys and during our visit to Nalimsk the other day, I realized there are many similarities between these two equestrian cultures. The saddles are more or less the same construction. The

Yakuts make them from birch and the style is old traditional Castilian, in Patagonia called recado. The saddle blanket is a work of art. It is made from tangled hairs from the horsetail and it is thick and very comfortable. The same handy work is done with the saddle straps. Hair from the horsetail. Thick, beautiful and comfortable. Everything else is made from leather from either cow or horse. The bite is simple, comfortable and soft. At least in comparison with the Patagonian variety. The stirrups are normally made of birch as well.

"I bring my horses to drink here every day during the winter", Vasili tells me at the same time as he cuts a whole in the thick ice and, suddenly he looks up and shouts; "Look, there are more thirsty horses in this village!"

Five other Yakut horses trots cautiously our way. They don't like our hurried movements, our camera flashes and stops. But finally they make their way to the watering hole. Even the tame horses walk freely around the village as they like.

Well, at least normally. This winter, however, a big herd of wild caribou have made their way down from the barren tundra in the north to feed in the taiga of this area. And big packs of the giant polar wolves have followed their tracks.

"These beasts can weigh up to a 100 kg:s", Vasili claims, "and they will easily kill my horses and my other cattle in no time. For this reason, we keep a vigilant eye on our horses and even keep them locked up during day time."

The Yakut cowboy is as impressive and beautiful as his horse. Vasili is dressed in head cover made of the thick fur of the wolverine, he dons a coat of reindeer skin, his thick fur trousers comes from the laika or husky and his boots are made of the skin and fur from the hind leg of the horse. Same boots as the Patagonian cowboy.

"Do you know", Vasili asks me proudly when we've returned indoors again, "that we Yakuts arrived to this region with our horses and our cattle at the end of the 15th Century? 50 years after the first Russians passed through here on their explorations. It was the horse which brought us here and opened up this vast land to more people than the natives who lived here than? Yughairs and Evens."

In most Yakut villages we've visited, we came across plenty of totem poles, monuments from the Soviet Era and wall paintings depicting the horse as the number one symbol of this people. The Yakut name for horse is salgit as a collective name, but the local Kolymaskaya horse is called at. And when seeing the Yakut handling his horse, it is easy to see how much they love this intelligent and beautiful animal.

"You know, if we end up with an aggressive and violent horse or foal, it can take up to a year before we can ride it", Vasili continues to explain, "we never beat or use violence when training a horse. It has to take its time. This is a graceful and sensitive animal. And, I have to point out this, if a person has to beat a horse to make it do what one wants, this person is no horseman. He's a brute."

The Yakuts don't, as an example of their horsemanship, use a whip, riding stick or anything more brutally big than this to command their horse.

"I am of the opinion", Vasili states, "that if you're together with a horse every day for many years and after all this time still needs to beat the horse, you don't understand horses. A real cowboy knows how to get his horse to do what he wants it to do, without using force."

"It seems like you don't shoe your horses?" I ask.

"We used to in the old days when we rode big distances and at times ended up in rocky areas", the old man explains, "but we don't ride any great distances today. And our local surroundings are made up of marshes and forests. You don't need shoes than. But we do cut their hooves on and off. At least once a year."

Before the arrival of communism and the Soviet power in the 1930's, who relocated all people in the area to a few big villages instead a many small ones, there was a stable every 30 km:s all over the territory. A place where both men and horses could get rest and food. A normal riding distance.

"Our village Nalimsk was a kolschoz during the Soviet era", Vasili sums up before we leave, "we had a fox farm, a pig farm, we farmed tame reindeer and we had a lot more horses than. All this fell apart with the arrival of perestroika."

A Yakut cowboy riding in -58 °F (-50 °C)

However, no matter what happens in the future, I know our Yakut horses will survive us humans. They're much wiser, stronger and braver."

Jakuterna- ett legendariskt hästfolk, del 2 (del 1 publicerades igår)

Torsdagen den 20 januari. -35°C, lätt sydvind och halv klart här i Srednekolymsk.

Precis som hos den patagonska cowboyn som min hustru Titti och jag levde med under ett år, så ger jakuterna sina hästar namn efter hur de ser ut, eller hur naturen eller vädret är när de föds. Mycket är lika de här två hästfolken mellan. Sadlarna är ungefär samma konstruktion, även om jakuterna traditionellt tillverkar sina, helt och hållet, själva. Även idag. Sadelstommen är gjord av björk och av enkel kastiliansk modell. Sadelfilten är ett underbart arbete av ihopsamlat hästhår från svansen som på något vis vävts ihop till en tjock och bekvämt skydd mellan häst och sadel. Detta gäller också sadelgorden som är gjord, med handarbete, hoptvinnat hår från hästsvansen. Tyglar och allt annat är gjort av koläder. Betslet är mjukt och fint, inte alls så grymt vasst som de flesta patagonska. Stigbyglarna är gjorda av trä.

"Jag tar ned mina hästar hit för att dricka varje dag under vintern", berättar Vassilij samtidigt som han hugger ett hål i den tjocka isen, tittar upp och hojtar plötsligt till: "Nå, titta, det finns mer törstiga hästar i byn!"

Fem andra jakuthästar kommer försiktigt travande mot hålet. De gillar inte våra yviga rörelser och skarpa kamerablixtar. Efter en stunds tvekan kommer de ändå fram och dricker. I regel så är även tamhästarna fria att röra sig hur de vill i byn, men ett stort gäng vildrenar har valt ut detta område att besöka i år, de har vandrat ned från tundran i norr, och har därför dragit med sig stora flockar polarvarg, detta vilddjur som kan väga upp till 100 kg påstår folk i trakten.

"Den där vargen kan enkelt döda alla mina djur i ett nafs", påstår Vassilij, "så just nu håller vi ögonen öppna och stänger in hästarna i hagarna även under dagarna."

Den jakutska ryttaren är lika vacker som sin häst. Vassilij är klädd i en mössa av järvpäls, en renskinnsjacka, tjocka pälsbyxor gjorda av lajka eller husky och hans boots är preparerade av hans mormor och gjord av det skinn och den päls som finns att finna på hästbakbenens nedre del. Precis som hos Patagoniens cowboys.

"Vet du", fortsatte Vassilij stolt när vi återvände inomhus i värmen, "att vi jakuter anlände hit till den här trakten i slutet på 1600-talet tillsammans med våra kor och hästar. 50 år efter de första ryssarna som var första utlänningar här. Det var hästen som tog oss hit och som öppnade upp det här landet för alla andra människor. Och idag är vi fler jakuter än de som levde här då. Jukahirer och evener."

I de flesta jakut byar vi besökt finns det olika totempålar, monument från Sovjet epoken och väggmålningar. I samtliga finns hästen som huvudsymbol. På jakutska kallas hästen salgit som samlade namn, men den lokala hästen heter at på jakutska. Och även jakutens sätt att hantera hästen visar deras kärlek för detta vackra och intelligenta djur.

"De brukar ta ett år om hästens är bra, men lite vild av sig", berättar Vassilij, "att rida in den. Vi slår aldrig en häst eller rider in den med våldsamhet. Det måste ta sin tid. Det är ett graciöst och känsligt djur, hästen. Och någon som måste slå en häst för att få den att lyda, det är ingen hästkarl. Det är ett odjur."

Jakuterna i Nalimsk använder exempelvis inget ridspö eller någon grov variant av detta.

"Är man tillsammans varje dag med en häst under många år", klarlägger Vassilij detta faktum, "och inte vet vad hästen vill och kan, då skall man inte hålla på med hästar. En riktig hästkarl får sin häst att göra som han vill utan tvång."

"Jag ser att inga hästar har hästskor, varför?" frågar jag.

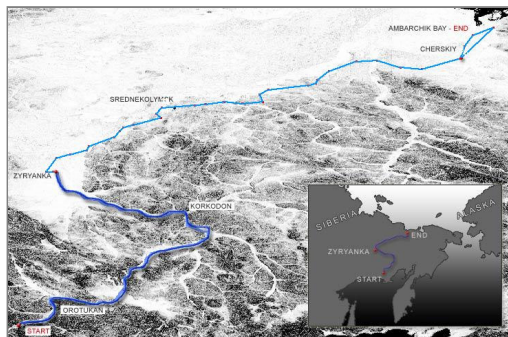
"Förr hade vi hästskor, får då red vi långa avstånd och ibland till steniga trakter", förklarar den gamle, "men idag gör vi inga långturer och dessutom är det nästan bara myr- och skogsmark som omger byn och då behövs inga skor. Men hovarna klipper vi självklart då och då. En gång per år ungefär."

Innan Sovjetmakten såg till att flytta in alla människor och samla dem i större byar, i början på 30-talet, så fanns det ett stall med boende och mat både för folk och hästar var tredje mil ungefär i detta jättelika område. En normal dagsmarsch.

"Under Sovjettiden var byn en kolschoz (ett sorts kollektivt arbetsområde)", berättar den gamle avslutande, "vi hade rävfarm, svineri, tamren och mycket mer hästar. Men när perestrojka slog till förstördes allt det där. Men, vår häst, den kommer att överleva oss människor. Den är mycket klokare, starkare och modigare än oss."

Expedition Tracking Center

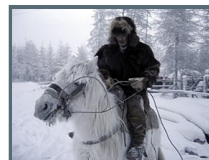
[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

The Yakuts - a legendary horse people 20 Jan, 05 - 08:42

It is the 19th of January today, -33 °F, clear with a light southerly wind and we're keeping our fingers crossed that it will stay this way. We've put a pot of fresh caribou meat cooking slowly on the

On the topic of the Second World War, slaves of darkness and victims of the cold 17 Jan, 05 - 22:00

It is the 17th of January today and we've spent most of the day running around Srednekolymk trying to solve a minor problem with our visa. The bureaucracy here is in many ways insane and a left over

The Even babuschka and her husband, the reindeer herder 14 Jan, 05 - 23:16

It is the 14th of January today, -40 °F, an utterly grey day and it is only 41 °F in our apartment. Our rowdy neighbors below have been quarreling all night again, which they do every 3 or 4 days, but s

 Powered by CONTACT 3 expedition software